

ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തൽ

മുഖഗ്രന്ഥം:

പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്റു

പരിഭാഷ:

സി. എച്ച്. കുഞ്ഞുപു

പ്രസാധകന്മാർ :

മാതൃഭൂമി പ്രിൻസിംഗ് ആൻഡ് പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി
ലിമിറ്റഡ്, കോഴിക്കോട് - 673 001

ഒന്നാം പതിപ്പ് 1948
രണ്ടാം പതിപ്പ് 1955
മൂന്നാം പതിപ്പ് 1961
നാലാം പതിപ്പ് 1971
അഞ്ചാം പതിപ്പ് 1986
ആറാം പതിപ്പ് 1990
ഏഴാം പതിപ്പ് 1998

All Rights Reserved

1942 ആഗസ്റ്റ് 9 മുതൽ

1945 മാർച്ച് 28 വരെ

അഹമ്മദ് നഗർകോട്ട തട്ടങ്ങൾപ്പാളയത്തിൽ

ഉണ്ടായിരുന്ന എൻറെ

സഹപ്രവർത്തകർക്കും കുട്ടുപുളളികൾക്കും

Title: INDIAYE KANDETHAL

(Malayalam Translation of Discovery of India)

Author: Pandit Jawaharlal Nehru

Translated by C. H. Kunhappa

Price: Rs. 350.00

Cover: Sankaranarayanan

Printed by P. V. Chandran at the Mathrubhumi

M. M. Press, Calicut-1

Publishers:

The Mathrubhumi Printing & Publishing Company Ltd.,

Calicut - 673 001

1998

മുഖവുര

1944 ഏപ്രിൽ മുതൽ സപ്തംബർവരെ അഞ്ചു മാസക്കാലംകൊണ്ട് അഹമ്മദ് നഗർകോട്ട ജയിലിൽവെച്ചാണ് ഈ പുസ്തകം എഴുതിയത്. ജയിലിൽ എന്റെ സാഹസ്യപ്രവർത്തനത്തിൽ ചിലപ്പോൾ കഴുത്തുപ്രതി വായിക്കേണ്ടതും വിലപ്പെട്ട അനേകം സുഖനകരം നല്ലവാനും ദയയുണ്ടായി. ജയിലിൽവെച്ചു പുസ്തകം സംശോധിക്കാൻ ഞാൻ ഈ സുഖനകരളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചിലതൊക്കെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ആരംഭമെന്ന ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിന്നു് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നില്ലെന്നും, അതിനോടു യോജിച്ചു കഴിയു എന്നില്ലെന്നും എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, അഹമ്മദ് നഗർ കോട്ടയിലെ എന്റെ കൂട്ടാപുള്ളികളോടും, ഞങ്ങൾ നടത്തിയ അസംഖ്യം സംഭാഷണങ്ങളെയും ചർച്ചകളെയും മുൻനിർത്തി ഞാൻ എന്റെ അഗാധമായ കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവ ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിന്റെയും ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെയും വിവിധവശങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്റെ സ്വന്തം മനസ്സിലെ അകലുഷമാക്കിത്തീർക്കാൻ എന്നെ ഒട്ടേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വല്പകാലത്തേയ്ക്കുകയാൽകൂടി ജയിൽ സുഖകരമായ ഒരു വാസസ്ഥലമല്ല. നീണ്ടകൊല്ലങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നാലത്തെ കഥ പീണ പാവയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, മികച്ചനിലയിലുള്ള പ്രാപ്തിയോടും സംസ്കാരത്തോടും, തല്ലാലത്തെ സംക്ഷോഭങ്ങൾപോലും മാർക്കുമാർക്കു വിശാലവും മനുഷ്യത്വപൂർണ്ണവുമായ വീക്ഷാഗതിയോടുംകൂടിയ ആളുകളുമായി അടുത്ത സമ്പർക്കത്തിൽ ജീവിക്കുകയെന്നതു് എന്നിരിക്കാതെ അന്തർഗ്രാഹമായിത്തീരണം.

അഹമ്മദ് നഗർകോട്ടയിലെ എന്റെ പ്രതിനിധാന കൂട്ടുകാർ ഇന്ത്യയുടെ രസകരമായ ഒരു നട്ടുവായിരുന്നതും. താന്താങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തരീതികളിൽ അവർ രാജകുമാരങ്ങളെക്കൊരുമിച്ചു, പഴയതും പുത്തനുമായ ഇന്ത്യൻപാണിത്യത്തിന്റെയും ആധുനികേതന്യയുടെ നാനാവശങ്ങളെയും പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ചു. ജീവത്തായ ഏതാണ്ടെല്ലാ മുഖ്യഭാഷകൾക്കും അപ്പോലെ തന്നെ പണ്ടും ഇന്നും ഇന്ത്യയുടെ മേൽ പ്രബലമായ സ്വാധീനത പെരുത്തുനിൽക്കുന്നതും ഇതിന്റെയും പ്രാപ്തികൾക്കും അവിടെ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചു. മികച്ച പാണിത്യത്തിന്റെ തോതാണ് ഏറിയകൂറും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതും. പ്രാപ്തികൾക്കുള്ള കൂട്ടത്തിൽ സംസ്കൃതവും പാലിയുമുണ്ട്. അറബിയും പേർഷ്യനുമുണ്ട്; ആധുനികഭാഷകൾ ഹിന്ദി, ഉർദു, ബെങ്കാളി, ഗുജറാത്തി, മറാഠി, തെലുങ്ക്, സിന്ധി, ഹിന്ദി എന്നിവയും. എന്നിങ്ങനെയുപോലെ കൈപ്പറ്റാവുന്നവയായി ഈ സമ്പത്തു മുഴുവനുമുണ്ട്. അതിനെ അനുകൂലമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള എന്റെ കഴിവു മാത്രമാണ് ഒരു പരിമിതി. എന്റെ എല്ലാ കൂട്ടുകാരോടും ഞാൻ കൃതജ്ഞനാണെങ്കിലും, ആരുടെ വിശാലവൈദഗ്ദ്ധ്യം എന്നെ ഒരിക്കലും ഒഴിയാതെ ആനന്ദിപ്പിക്കുകയും പക്ഷേ, ചിലപ്പോൾ ഏറെക്കുറെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ആ മൃഗാനു അസ്പഷ്ടകലാ ആസാദിനേയും ഗോവിന്ദവല്ലഭ പന്ത്, നരേന്ദ്രദേവ്, എം. ആസഫ് ആലി എന്നിവരെയും പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയാൻ അനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഞാൻ ഈ പുസ്തകം എഴുതിത്തീർന്നിട്ട് ഒന്നുകാൽ കൊല്ലമായി. അതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഒട്ടാകെ കാലാതിപാതം

“സുമധ്യമൈകചിന്തയുടെ സമ്മേളനങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഞാൻ അതിരുകാലസ്മരണകളെ നിമന്ത്രിക്കുമ്പോൾ”

അഹമ്മദ് നഗർ കോട്ട

I. ഇരുപതു മാസം

അഹമ്മദ് നഗർ കോട്ട: 1944 ഏപ്രിൽ 13

ഇരുപതു മാസത്തിലേറെയായി ഞങ്ങളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ട്; എന്റെ ബെതാമത്തെ തടവുകാലത്തിലെ ഇരുപതു മാസത്തിലേറെ. കറുത്തവാവു കഴിഞ്ഞു കാണായ പ്രതിപക്ഷേപൻ, ഇരുണ്ടതൂങ്ങിയ ആകാശത്തിലെ മന്ദപ്രഭമായ കല, അന്നു ഞങ്ങളുടെ ആഗമനവേളയിൽ ഞങ്ങൾക്കു സ്വാഗതമരുളി. ചന്ദ്രൻ വളർന്നു വളർന്നു വരുന്ന ശുഭപക്ഷം ആരംഭിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനുശേഷം വന്നുണ്ടാത്ത ഓരോ അമാവാസിയും, എന്റെ കാരാഗൃഹവാസത്തിൽ ഒരു മാസംകൂടി കഴിഞ്ഞു എന്നതിന് എനിക്കുള്ള ഓർമ്മക്കുറിപ്പായിരുന്നു. ഇതിനു മുമ്പേത്തെ എന്റെ തടവുകാലത്തും ഇങ്ങനെത്തന്നെയായിരുന്നു. ചെളിച്ചുത്തിന്റെ ഉത്സവമായ ടീപാവലി കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അമാവാസിയോടുകൂടിയാണ് അതാരംഭിച്ചത്. ജെയിലിൽ എനിക്കു് എന്നും ഒരു സഹചാരിയായിരുന്ന ചന്ദ്രൻ, ഈ ലോകത്തിന്റെ രാജനിയകത്തെ, ജീവിതത്തിലെ പൃഥ്വിക്ഷയങ്ങളെ, ഇരുട്ടിന്റെ പിന്നാലെ വെളിച്ചം വരുന്നതിനെ, മരണവും പുനരുത്ഥാനവും ഒന്നിനു പിന്നെ മറ്റൊന്നായി അങ്ങനെ അവസാനമില്ലാതെ തുടർന്നുപോരുന്നതിനെ—ഇവയെല്ലാം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന ചന്ദ്രൻ, അടുത്തറിയുമോറും ഏറെയേറെ പ്രിയംകരനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. നിരന്തരം മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നാലും ഒരിക്കലും വേറിട്ടൊന്നാകാത്ത അതിനെ ഞാൻ അതിന്റെ വിവിധകലകളിലും ദൃശ്യവിശേഷങ്ങളിലും, നാനാമാവങ്ങളിലും നോക്കിനിന്നിട്ടുണ്ട്—നിഴലുകൾ നിഴുവരുന്ന സായംകാലങ്ങളിൽ, യാമിനിയുടെ അനക്കമില്ലാത്ത യാമങ്ങളിൽ, പ്രത്യുഷസ്സിന്റെ മണവും മർമ്മരവും വന്നുയരുന്ന പകലിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യുഷ സ്മിതിപ്പിക്കുന്ന വേളകളിൽ ഭീവസങ്ങളും മാസങ്ങളും എണ്ണിക്കണക്കാക്കാവോൻ ചന്ദ്രൻ എത്രമാത്രം ഉപകരിക്കണം! കാണാവുന്ന കാലങ്ങളിൽ ചന്ദ്രന്റെ വലുപ്പവും ആകൃതിയും, ആ മാസത്തിൽ എത്രനാൾ ചെന്നുവെന്നും, ഏതാ ബോക്കെ കൃത്യമായിത്തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതൊരള്പ്പുറമുള്ള പഞ്ചാംഗമാണ് (ഇടയ്ക്കിടെ ഒന്നു ശരിപ്പെടുത്തിവെയ്ക്കണമെന്നുയുള്ള). പാടത്തിലെ കഷ്ടകുന്നാകട്ടേ, കഴിഞ്ഞുപോകുന്ന ഭീവസങ്ങളേയും ഋതുക്കളിൽ പതുക്കെപതുക്കെയുണ്ടാകുന്ന മാറങ്ങളേയും കുറിക്കുവാൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സൗകര്യമുള്ള പഞ്ചാംഗവും.

[illegible]

കനത്ത പരിശോധനയും വിലക്കും കഴിഞ്ഞ ശേഷമുള്ള വർത്തമാനങ്ങളാണ് പത്രങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നത്. എങ്കിലും ലോകത്തെ പതിനായിലുമാണ് പത്രത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചും, ഇന്ത്യയിൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകാരുടെ ഗതിനേടിയും കരിച്ചും ഒരുകഥമേയ്ക്കുന്നത് അപരം. അനേകം ശ്രേഷ്ഠസുരങ്ങൾ തമ്പവിലായി പാപാണുക്കളെ വെടിവെച്ചുകൊന്നിട്ടുണ്ട്; അനേകം കടിക്കുന്നു; ആയിരക്കണക്കിലോളംകളെ വെടിവെച്ചുകൊന്നിട്ടുണ്ട്; അനേകം ശ്രേഷ്ഠസുരങ്ങളെ തൂക്കുകയായിരുന്നു. കോരളകളെകുടിയിന്നും തമ്പിപ്പുറത്തുക്കുടിപ്പുറം; പട്ടണത്തിനുമുന്നിൽനിന്നും ഓഡിയത്തലം വേറിട്ടിറയ്ക്കാതെ വായാത്ത എത്താണെന്നും രാജ്യം നീളെ നിലവിലുണ്ട്; യോകലനായും ഛിന്തനായും രാജ്യത്തെ ഇളക്കിപ്പോയി—ഇതായിരിക്കുവാനുമാണു നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്കൊപ്പിച്ചു തെങ്ങുകൊരിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടു. തെങ്ങെടുപ്പോലേ, യാതൊരു പാപാണുവും കൂടാതെ, തടവിൽ കിടക്കുന്നവരായി അനേകം ശ്രേഷ്ഠസുരം ജനങ്ങളുണ്ടുണ്ട്. അവരുടെ കഥ തെങ്ങെടുക്കുമ്പോൾ രോഗശാലായിരുന്നു, വളരെയേറെ ദുഷ്ടവും. അവർക്കു കൂടിക്കാഴ്ചകളില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കരളും വർത്തമാനപത്രങ്ങളുമില്ല. പന്യകങ്ങൾ പോലും അന്തിമദർശനമായിരുന്നു. ആറേഴുനൂറുകാരായ ഭക്ഷണം കിട്ടാത്തവളാണുവർ രോഗശാലകളായി. നമുക്കു പ്രിയപ്പെട്ടവരെ ചിലർ ശരിയായ പരിചരണവും ചികിത്സയും ലഭിക്കാതെ മരിച്ചു.

[illegible]

2. വറുതി

[illegible]

വരുതി

കുറിച്ച് കടന്നു, അവ ബലമായിലേറ്റുമാറ്റംവരുത്തേണ്ടതുവേണ്ടി റോഡുകളിലും പാടങ്ങളിലും ഭരണിഞ്ഞുകൂടി. ലോകത്തിന്റെന്നു നാനാഭാഗങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ യുദ്ധങ്ങൾക്കിതി മറിച്ചിപ്പന്നു, പന്ത്രണ്ടു കൊലനാടകങ്ങൾ; സാധാരണ മാതിരി ഒരു ക്ഷീരപ്രമണമെന്തെന്നു? മിക്കപ്പോഴും ധീരമായ ഒരു മരണം, ഒരു ലക്ഷ്യത്തിന്നു വേണ്ടിയുള്ള മരണം, ഒരുമുഴുത്തോടുകൂടിയ മരണം, നമ്മുടെ ഒരു ശ്രമത്തിലായിട്ടു ലോകത്തിന്നു സുപ്രഭാതങ്ങളുടെ അസ്തിമയാധാരമായ ഹിന്ദുസാമ്രാജ്യം നോന്നു മരണം, നമുക്കൊക്കെയും ഉത്തുബദ്ധം നന്നായിട്ടുപോകുമെന്നു കഴിയാത്ത ജീവനത്തിന്റെ പെടട്ടെന്നുള്ള പന്ത്രണ്ടു സിന്ധി. മരണം സർവ്വ സാധാരണം തന്നെ.

എന്നാൽ ഇവിടെ മരണത്തിനൊരുമുദൃമില്ല, കാര്യകാരണമില്ല, ആവശ്യകതയുമില്ല; അതു മനുഷ്യന്റെ കൊള്ളത്തൊഴിയുടെയും ഹൃദയ ശുദ്ധിയുടെയും ഫലമാണ്, മനുഷ്യന്മാർക്കിടയിൽനിന്നും. പുറത്തുനിന്നുവരുന്ന ഊഴത്തുകേറുന്ന ഒരു ഭോമനകുസൃതം. അതിനെ മയപ്പെടുത്തുന്ന യാതൊന്നുമില്ല. ജീവിതം മരണത്തിലാണെന്ന് മങ്ങിപ്പോയ മരണത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കും. അപ്പോഴും ആ കണ്ടിലാടൻ കണ്ണുകളിൽനിന്നും വിളർത്തുമ്പോഴെപ്പോഴും അസമീപമുണ്ടായിരിക്കും, ജീവൻ ഒട്ടിപ്പോയിത്തീർന്നു, മരണമിഴിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ആ നിയമം അതിനപ്പുറമില്ല. അതു ശരിയല്ല, മറ്റൊരേയല്ല എന്നാണ് വെപ്സ. സ്വാർത്ഥമല്ലാത്ത സംസാരിക്കപ്പെടുന്നവർ സംസാരിക്കുകയാണു ഏഴുപേരായ ഒരു സമൂഹം ചേർന്നതല്ലെന്നു. അങ്ങനെ ചെന്നുനിൽക്കും, ദൈവത്തിനോടൊരു വൈവാഹികസംബന്ധം. 'നാടകം' മാത്രമായൊന്നും. ഇന്ത്യയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും അധികമായി മറ്റൊന്നും കള്ളിനോർട്ടുകൾ പൊപ്പെടുത്തിയില്ല. പക്ഷേ, ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി എല്ലാം കണ്ടിട്ടുള്ള നാടകങ്ങൾ വരും; അവ പഴിയിൽ തടസ്സങ്ങളാവാം.

ബങ്കാളിലെ ഒരു പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ നാകാണിയിൽ ദഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക, ഉന്നതരായവർക്കുള്ള അധികൃതന്മാനങ്ങൾ നമ്മോടൊപ്പം പാഞ്ഞു, യുദ്ധകാലഃപ്രിയമുപേക്ഷ, ഇന്ത്യയിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും കർഷകവർഗ്ഗങ്ങൾ തീറാൻ ഹിന്ദുസ്ഥാനിൽ എത്തി. കറററു കററു മരങ്ങൾ, സമ്പാദനവർഗ്ഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന എണ്ണയിൽ പന്നിന്റേ ഭരണഘടനയുടെ മറ്റൊരു കേന്ദ്രമായിട്ട് അന്ത്യത്തിലുള്ളവരായ ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിനാകട്ടെ, പണ്ടുനില ഇന്ത്യ ആപ്തിയിന്നാകട്ടെ, സാമ്പാദനവർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഇളപടാൻ നിയുക്തനായിട്ട് എന്ന് വർ കൈമാറിയ. ആ ഭരണഘടനയോടുകൂടി, പൈസയായി തന്നെ സമ്പന്നം അന്ത്യത്തിലായിരുന്നവർക്കുവെച്ചു പാശ്ചാത്യവിജ്ഞ കല്പനകളും ഓർഡിനൻസുകളും നിത്യം തല്ലലമേൽക്കുന്ന മാനറിനെയുംകൂടി യാതൊരു കടമയും അവഗണിക്കുകയും മാനിമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്. ചികിത്സനേതാക്കളായിരുന്ന ഒടുവിൽ ആ ഭരണഘടന എന്തെന്നതിനും കാണുക, ഇന്ത്യയിൽ ഒരൊരായവരോടും ഉത്തരവാദിയോടൊന്നു, ലോകത്തിൽ ഹിന്ദു ഭവയുണ്ടു് എന്തു് ഏകാധിപതിയെന്നൊക്കുമെന്ന അധികാരത്തിനുള്ള ഒരൊറ്റ വ്യക്തിയുടെ നിരക്കുമായ ആധിപത്യം എന്നാണു്. ആ ഭരണഘടനയെ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതു സ്ഥിരം സർവ്വീസുകാരാണു്, മുമ്പായി ഇന്ത്യൻ സിവിൽസർവ്വീസ് പോലീസും. അവർ പ്രധാനമായും ഉത്തരവാദിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റോടും ഗവണ്മെൻ്റ് പൈസയുടെയുടേ ഏജൻ്റാണു്; മുമ്പായിരുന്ന നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന അവരും അവഗണിക്കാൻ അയയടുക വീഴ്ചമല്ല. മുമ്പായിരുന്ന നായവർ നന്നെല്ലെങ്കിലും, ദാക്ഷിണ്യമാത്രാവലംബികളായി ജീവിക്കുകയാണു്. കേളിയിന്നിന്ന വരുന്ന കല്പനകളെ ധിക്കരിക്കുന്ന നമ്മോടുകൂടി കീഴിലുള്ളവരെയെല്ലാ സർവ്വ